

U godinu dana, svibanj na svibanj, inozemni se je dug smanjio za 5,1 milijardu eura. Veliko je to smanjenje bez obzira kako ga mjerili. To je preko 10% inozemnog duga. To je preko 10% BDP-a. Svi sektori smanjuju svoj inozemni dug, uključivo državu, ali lider u otpalti inozemnih kredita su „domaće banke“.

Prodajom nacionalnog bankarskog sustava inozemnim investitorima očekivalo se kako će inozemna akumulacija, štednja, dinamizirati gospodarski razvoj. Očekivalo se, bez tržišne logike, kako su kupci domaćih poslovnih banaka željeli participirati u razvoju Lijepe naše. Umjesto razvoja dinamizirao se konzumerizam. „Domaće“ su banke podržavale rast kredita sektora stanovništvo čije „blagodati“ ćemo godinama plaćati.

Prikažimo to primjerom. U 1994. godini od 100 kuna kredita sektor stanovništva je koristilo 17 kuna, dok je gospodarstvo koristilo 80 kuna. Danas stanovništvo nakon što se je „spustilo na zemlju“ participira u ukupnim kreditima nešto manje od polovice, a gospodarstvo još manje. Sve to „nadoknađuje“ država koja povećava svoj udio u ukupnim kreditima čime postaje sve ovisnija od procjeni „domaćih banaka“ pod kojim će uvjetima joj se odobravati novi krediti. Toliko o ravnopravnosti.

Kako su poslovne banke iskoristile kreditni kapacitet Lijepe naše, sada neplasirana sredstva vraćaju svojim vlasnicima, pa će, ukoliko se ne dinamizira gospodarstvo – povećati kreditno tržište, svoje plasmane svesti na razinu nacionalne štednje. Tako će se dogoditi suprotno od očekivanog. Umjesto da uvozimo štednju kako bi dinamizirali razvoj, mi smo prepustili nacionalnu akumulaciju kako bi se dinamizirala potrošnja sektora stanovništva. Svojevremeno je g. Linić, kada se je prodavao turistički kompleks u Hvaru, rekao kako Hrvatska nema novaca. G. Linić je bio u pravu iako ga tada nisu čuli upravo oni koji su donosili odluke.